

КАТЛИЙН
УДМУИЗ

ЩЕЛУВКАТА

КАТЛИЙН УДИУИЗ ЦЕЛУВКАТА

Превод: ganinka

chitanka.info

Когато Джеф се сблъсква с Рейлин Барет, която бяга от жестокия си и противен стар вуйчо, решен да я продаде на всяка цена, животът му сякаш спира за миг. Всъщност той е твърдо решен, че е срещнал съдбата си в лицето на Рейлин и я откупва от вуйчо ѝ, без да се замисля как това ще се отрази на репутацията ѝ. Но въпреки това е наясно как да разреши проблема и е готов на всичко, за да я задържи до себе си.

Лицето на модистката на шапки засия с весел ентусиазъм, когато подаде завързаната с панделка кутия на високия, тъмнокос мъж.

— Надявам се, че мис Хедър ще бъде доволна от новото си боне, мистър Джефри. Убедена съм, че това е едно от най-добрите ми творения.

— Този път със сигурност надминахте себе си, мисис Брустър — съгласи се Джеф Бърмингам. — Невъзможно ми е да си представя, че тази вечер снаха ми няма да изглежда блестящо в който и да е подарък, който съм й купил, но вие винаги сътворявате нещо изключително, което да й подаря за рождения ден. Задължен съм ви.

— Както и аз на вас, мистър Джефри, за всичко, което вие и вашето прекрасно семейство сте направили за мен. Мис Хедър изглежда толкова изящна с моите бонета. Всеки път, когато се появи в обществото с някое от тях, ателието ми се пълни с жени, които искат нещо също толкова прелестно. Откакто купувате подаръци на мис Хедър от тук, шапките ми се продават по-бързо, отколкото пайовете с праскови на мисис Томпсън.

Джеф се засмя със заразително дружелюбен смях.

— Радвам се, че съм ви бил полезен, мисис Брустър, но без съмнение вашият талант е причина за успеха ви. Нямах да съм тук днес, ако не се бях изкушил от красивите шапки на витрината на ателието ви преди толкова време.

Телма Брустър ясно си спомни деня преди две години, в който той дойде в ателието ѝ, изглеждайки като най-красивият мъж, който някога се бе раждал на тази земя. Тогава беше дошъл по същия повод, и след като внимателно прегледа всичко налично в магазина, ѝ описа с точност какво боне търси — сложно украсен модел, който бе видял на рисунка в парижките ателиета. Въпреки че го предупреди за разходите по направата на такова боне, които бяха повече, отколкото някога бе смятала, че ще получи в тази околност, той все пак го поръча. След този тя се осмели да сътвори и други екстравагантни модели и в резултат на това бизнесът ѝ процъфтя. Макар той да отричаше приноса си в успеха ѝ, тя знаеше, че никога не би посмяла да направи нещо по-различно от това, което правеше дотогава, ако Джеф Бърмингам не ѝ бе отправил предизвикателството. Оттогава бе научила много за него, за изискания му вкус и привързаността му към семейството. Бе достатъчно проникателна да осъзнае, че всеки, който обожаваше снаха си

така, както той, със сигурност щеше да обича безумно и съпругата си. Но, разбира се, ако красивият женкар хвърлеше око на някоя млада госпожица, за която иска да се ожени. Без съмнение бизнесът ѝ щеше да получи по-голям тласък, ако бъдещата мисис Джефри Бърмингам се окаже толкова чаровна, колкото настоящата любовница на Хартхевън, което само по себе си щеше да бъде направо непосилно постижение наистина.

Госпожа Брустър заприпка след Джеф, когато той се запъти към вратата.

— Знаете ли, господин Джефри, понякога си мисля, че красотата на мис Хедър ви затруднява.

Джеф се спря на вратата и се обърна, вдигайки вежда, малко изненадан от нейното изявление.

— Извинете, мисис Брустър, не мисля, че ви разбирам.

Жената вдигна закръглените си рамене в невинен жест.

— Вие сте най-красивият останал ерген в тази околност, мистър Джефри. — Тя учтиво се въздържа от добавянето на „а също и най-богатият“. — Така че трябва да сте наясно със суматохата, която създадохте, държейки всички в околността на тръни. Хората се чудят и се опитват да отгатнат коя от нашите млади дами ще изберете за ваша съпруга. Лично аз мисля, че имате тежка задача пред себе си в намирането на толкова рядко срещана красавица като мис Хедър. Тя и господин Брандън са прекрасна гледка, когато идват в града, а и сега, когато мис Хедър е бременна с второто им дете, просто нямате никакъв шанс да догоните брат си, дори и да намерите подходяща жена.

Джеф се усмихна облекчено, благодарен, че жената не е помислила, че желае жената на брат си. Няколко клюкарки бяха достатъчно груби да намекнат това, а той направо се ужасяваше от предположението, че обичта му към Хедър бе нещо повече от братска.

— Не бързам, мисис Брустър, и, повярвайте ми, не се опитвам да надмина брат си. В действителност — сниши той гласа си, сякаш щеше да ѝ довери добре пазена тайна, което накара жената да се наведе напред в очакване, — в последно време бях ужасно зает дори да мисля за женитба, камо ли за създаване на семейство.

Мисис Брустър бе потресена от мисълта младият мъж да остане необвързан.

— О, мистър Джефри, не може да оставите имението Оукли без господарка, особено сега, когато завършихте реконструирането му — протестира тя. — Вашите складове и дърводелниците ще ви омръзнат след време, ако нямате нещо по-добро, при което да се прибирате в къщи, освен големия празен имот.

— Ще взема под внимание съвета ви, мисис Брустър — отговори Джеф, усмихвайки се самодоволно. Сложи цилиндъра на черната си, грижливо подстригана коса и отвори вратата на ателието, държейки кутията за шапки отстрани. Спря се на прага и намигна на жената. — Но се страхувам, че ще си остана заклет ерген.

— Оу, глупости! — Мисис Брустър отпъди коментара му с ръка. — Ще го повярвам, когато легнете в гроба, без да има вдовица, която да оплаква смъртта ви. Сега ви пожелавам приятен ден, сър, преди аз да ви заплуя за себе си, каквато съм самотна вдовица.

Наклонявайки цилиндъра си по елегантен начин, Джеф я изгледа с развратна усмивка и стъпи на тротоара.

— И каква изкусителна съпруга бихте би... Ооох!

Последните му думи останаха неизказани, когато стройно, облечено в дрипи тяло се блъсна в него, хващайки го неподготвен, а цилиндърът и кутията за шапки полетяха на различни страни. Уплашен писък, определено женски, сепна проклятието му, докато той се опитваше да възвърне равновесието си, като в същото време да помогне на младата жена, която се олюляваше несигурно на краката си. Изправи се в цял ръст, обгърна тясната ѝ талия и я задържа изправена, мислено подготвяйки тактичното си извинение. Изведнъж се оказа загледан в най-големите и най-ярките синьо-зелени очи, които бе виждал през целия си живот. Изобилие от тъмnochервеникава коса се спускаше разбъркано около обляното в сълзи мръсно лице, с красота, която мисис Брустър тъкмо се беше съмнявала, че съществува.

Моментално беше поразен, сякаш отдавнашен познат сън, в който тичаше през хълмиста поляна, преследвайки любовта на живота си, оживя пред очите му. Въпреки че често бе сънувал тази фантазия, никога не бе зървал лицето на жената... досега. Чувстваше се така сякаш отново бе на ръба на тази илюзия и погледна надолу към лицето, за което едновременно бе копнял и бленувал през по-голямата част от живота си.

— Моля за извинение, мис...?

Зачака в очакване, надявайки се да му каже името си, което бе сигурен, че щеше да е великолепно, точно като собственичката си, но думите му изглежда останаха нечути, когато момичето погледна тревожно през рамо. Очите ѝ се разшириха още повече, щом видя, че огромният мъж, който тичаше от отсрещния ъгъл, ги забеляза.

— Задръжете момичето — изрева мъжът, повдигайки ръка да привлече вниманието им. — Тя е бегълка!

Девојката се втурна покрай Джеф като фурия, прескочи кутията за шапки и се затича по улицата, гледайки назад към мъжа, без да забелязва четириколката пред себе си.

Мисис Брустър изпищя и закри очи с ръце, за да не гледа как момичето щеше да бъде стъпкано от конете, но Джеф вече се бе затичал след бягащата жена и я настигна с дългите си крака.

Дъхът ѝ секна от изненада, когато две силни ръце я повдигнаха нагоре към мъжко тяло, понасяйки я с главозамайваща бързина към отсрещната страна на улицата. За кратък миг шумът от препускащи копита заглуши възмутения ѝ протест, но тя бе твърдо решена здравата да смърми мъжа, веднага щом можеше да бъде чула. Погледна над широкото, мъжествено рамо и преглътна, щом видя забързаната карета и четирите коня, които я теглиха.

Бяха толкова близо, че вятърът, който изсвистя от тях, захвърли прах и пясъчинки в изуменото ѝ лице. Реши, че е истински късмет, че е жива.

— Господи! — прошепна със страхопочитание тя. — Вие ми спасихте живота!

Високият джентълмен я пусна да стъпи на крака и ѝ се усмихна, привличайки цялото ѝ внимание. Това беше най-ослепителната усмивка, която можеше да си представи, откакто се бе отказала от детските си мечти за рицар в блестящи доспехи.

— Не съм склонен да ви загубя толкова скоро, и то тъкмо когато ви открих — отговори Джеф двусмислено, убеден, че е излязла от сънищата му. — Защо бягате така, сякаш ви гони дявола?

— Бяга от мен!

Викът напълно наруши мимолетното спокойствие на момичето и тя щеше да се обърне и да побегне, ако не бе голямата ръка с дебели пръсти, която се пресегна и стисна нейната като в менгеме.

— Никъде няма да ходиш, Рейлин Барет! — изрева зловещо огромният мъж. Гласът му бе естествено дълбок, и въпреки че говореше тихо, успяваше да ги разтърси със силата си. — Не и след като съм та общал на друг.

— Пусни момичето, грубиян такъв! — заповяда Телма Брустър, марширувайки към тях. — Това е Чарлстън, за бога. Нито един мъж с всичкия си не би си помислил да заговори младата жена, без да се страхува, че няма да бъде подведен под отговорност от мъжкото съсловие. Вие, господине, явно сте чужденец, щом сте толкова нагъл.

Джеф сложи ръка на рамото на възрастната жена и повдигна вежда, карайки я да замълчи. Той нямаше представа какъв роднина е този мъж на момичето, но щом имаше власт да се разпорежда с живота ѝ, явно бе неин баща или настойник.

— Бихте ли искали да влезем в ателието на госпожа Брустър и да обсъдим този въпрос насаме? — попита младият мъж, посочвайки сградата от другата страна на пътя. Имаше намерение първо да се опита да успокои човека с надеждата, че ще бъде по-спокоен с момичето. Няколко души вече се бяха събрали от близките магазини, а идваха и още. — Изглежда тук привличаме много внимание.

— Пет пари ни давам кой мъж слуша. Момичито идвѣ с мен!

— О, моля те — изхлипа Рейлин, опитвайки се да се изкопчи от дебелия му пръст, — не ме продавай на този грубиян! Не съм ти направила нищо. Закле се на смъртното легло на мама, че ще се грижиш за мен, докато не се омъжи порядъчно. Така ли изпълняваш обещанието си?

— Густав казѣ, че ша сѣ венчай зѣ теб, кога̀т̀ му дойди времето — избоботи мъжът. — За мен туй е достатъчно „порядъчно“.

— Ти ме продаде! — изпадна в паника Рейлин. — В момента, в който кораба ни докосна брега, ти слезе от него и ме продаде на първия простак, който предложи достатъчно пари, за да задоволи плановете ти. — Гласът ѝ се сниши до дрезгаво рѣмжене. — Проклинам деня, в който се появи в живота ни, претендирайки, че си отдавна изчезналият брат на мама. Присвоя и малкото богатство, което бе останало след смъртта на татко, и го пропиля за билети за първия кораб, отплаващ от Англия. Може би си убил и майка ми! Остави я да умре от глад и болест в пълния с мишки трюм заради страстта си към парите. — Гневът ѝ се усили. — Е, проклет да си, Купър Фрай! Няма да бъда

продадена на някой като Густав Фридрих за двеста, че дори и за две хиляди американски долара.

— Нямыш думата пу въпроса, госпожичке — заяви Купър категорично, като дръпна момичето рязко към себе си. — Идвыш веднага с мене!

Джеф усети как настръхва още преди мисис Брустър да го сръга остро в ребрата. Сложи ръка на китката на мъжа и застана между него и момичето.

— Ще почакате ли за момент?

— Ни съ бъркай! — Купър изплю думите с такава жлъч, че накара мисис Брустър да отстъпи ужасена назад, но Джеф никога не бе треперил пред нечий заплашителен поглед. — Ни ти е работъ. Туй е мойта племенница и тя няма друг роднина, освен мен, който да ришава кво ши съ случи с нея.

— Е, отсега нататък става моя работа — каза младият мъж почти любезно.

Купър изсумтя подигравателно и пристъпи заплашително напред, навирайки брадатото си лице в това на Джеф, като едва не притисна камбестия си нос в неговия далеч по-тесен и благородно изглеждащ.

— Май искъш да ми усетиш юмрука с челюстта си, а, чуждинецо?

Джеф не отстъпи пред зачервените очи, които го гледаха гневно, и лошия дъх, който вонеше сякаш човекът бе прекарал нощта, наливайки се със силен ром. Бяха еднакви на ръст, макар Купър да бе два пъти по-тежък, но Джеф знаеше как да се бие, ако се стигнеше дотам.

— Ще е разумно да чуете предложението ми, мистър Фрай — предупреди го той. — Ако наистина искате да продадете момичето, тогава ви предлагам да я купя.

Мисис Брустър ахна учудено, миг преди Рейлин да затаи дъх от изненада. Бе застинал в гърдите ѝ, когато се загледа във високия, елегантно облечен мъж, който се появи в живота ѝ преди броени минути. Защо искаше да я купи?

С добрия си външен вид и изтънчени маниери нямаше нужда да плаща за жена, особено за толкова окаяно изглеждаща. Какво ли бе видял в нея?

Пресметлив блясък се появи в очите на Купър Фрай, докато оглеждаше добре облечения мъж. Очевидно тъмносиньото сако и сивите бричове бяха ушити от един от най-добрите шивачи, тъй като кройката беше изключително прецизна. Високите, модерни ботуши за езда, чиито краища бяха запретнати надолу и захванати с маншети за черната кожа, също като и прилепналите бричове очертаваха стройните, мускулести крака. Купър се съмняваше, че е виждал толкова скъпи дрехи преди, дори и в Лондон.

— Защо искъти да купити момичито? — Този път гласът на Купър бе достатъчно любезен, че да бъде търпим. — Искъти да я скрийти от жена си и да си играете с нея всеки път, кога̀т нямъти кво да прайти ли?

— Засрамете се, грубиян такъв! — възкликна възмутено мисис Брустър. — Мистър Бърмингам никога не би си помислил да направи подобно нещо.

Джеф нямаше желание да разруши непоколебимата вяра на жената в него, признавайки, че е силно заинтересован от момичето, най-малкото дотолкова, че да иска да я спаси от този глупак и да я види облечена в такива дрехи, каквито Брандън бе свикнал да купува за Хедър. Овехтялата кафява рокля, която Рейлин носеше в момента, не отговаряше на необикновената ѝ красота.

— Колко искате за нея? — попита Джеф лаконично. — Назовете цената и да приключваме. Целият град е тук, за да наблюдава това събитие.

Купър Фрай почеса замислено покритата си с брада брадичка и хвърли поглед към заобикалящата ги тълпа.

— Ами некъ дъ видим — провлече той, чудейки се дали лъжата щеше да бъде прекомерна за кесията на другия мъж. — Густав Фридрих беши готов да плати цели петстотин американски долара за нея. Тряя да получа най-малко толкова, а и поне още сто, за да могъ да съ изправъ пред проклетия немец и да му кажа, че съм продал момичито на някой друг.

Джеф бе сигурен, че предложението му бе много по-щедро, отколкото чужденецът се бе надявал.

— Седемстотин и петдесет трябва да ти дадат достатъчно кураж да се изправиш пред мъжа.

Езикът на Купър примлясна в широко отворената му уста, докато зяпаше невярващо джентълмена.

— Седемстотин и петдесет? — повтори той, олюлявайки се при мисълта за огромната сума. — За туй момичи тук?

— Имаме свидетели — заяви Джеф и кимна към все по-нарастващата тълпа. — Повечето от тези хора ме познават и могат да потвърдят, че държа на думата си.

— Мога да гарантирам за неговата почтеност по-добре от всеки тук — потвърди сърдечно наблизо стоящ мъж, разбутвайки тълпата с широките си рамене, докато застана лице в лице с Купър Фрай. — В действителност, ако мистър Бърмингам не носи такава голяма сума в себе си, ще съм изключително щастлив да изпратя до магазина един от чиновниците ми да донесе парите. Така че, Купър Фрай, ако бях на твоето място, щях много внимателно да слушам какво има да ми каже моя приятел. А тук има и други негови приятели, които с радост ще съобщят за този случай на заинтересованите страни.

— Благодаря ти, Фаръл — промърмори Джеф. Прие предложението на мъжа за временен заем, и след като получи кожената кесия, пълна с монети, се обърна към Купър Фрай и отброи необходимата сума. — Сега, мистър Фрай, ви съветвам да ме слушате внимателно. Преди да получите тази кесия, трябва да подпишете разписка, в която обещавате, че никога няма да се доближавате до мен или момичето. Ако го направите, ще изгубите това, което ще получите днес, а ако не можете да го върнете, ще бъдете мой слуга, докато издължите всичко. Разбрахте ли ме?

— Къде й тъз разписка? — попита Купър безцеремонно.

Джеф взе от Фаръл перо, което той предвидливо бе донесъл, и бързо написа разписка, която да съответства на договорката.

— Подпишете най-отдолу, ако можете да напишете името си — инструктира той Купър. — В противен случай сложете знака си.

— Могъ да напиша имиту си — похвали се огромният мъж наперено пред тълпата, но когато докосна с перото хартията, която беше подпрял на близкото буре, старателно надраска името си с обикновени букви. Нави разписката и я подаде на Джеф, който я прегледа и от своя страна му подаде кесията с монети.

— Не забравяй това, което обеща — предупреди го младият мъж, — ако ни притесниш отново, ще загубиш парите.

— Чух тъ ощи първия път — отговори рязко Купър. След това, ухилвайки се самодоволно, застана пред Рейлин, която стоеше мълчаливо пред него. — Ся, когат вечи имаш богат любовник, мисля, чи няма да тъ виждам в мойти среди.

Очите на Рейлин проблеснаха с огнена ярост от обидата му, но успявайки да потуши гнева си, те се стесниха в студени, ледени късове, които се забиха в него на мястото, където стоеше.

— Ще изпълниш най-съкровено то ми желание, ако никога повече не те видя, Купър Фрай.

— Е, кво е тва сега? — попита той в престорена изненада. — Нямъ ли дъ покажиш на вуйчо Куп малко привързаност, преди да съ разделим? След всичку, дет съм напраил за теби?

— Тръгвайте — нареди Джеф рязко, — ако на Рейлин не й е писнало от вашите превземки, на мен определено ми стигат.

— Махъм съ, махъм съ — увери го Купър. Подсмихвайки се злорадо, той се обърна и тръгна обратно към другата страна на улицата, откъдето бе дошъл, подхвърляйки кесията в ръка.

Рейлин въздъхна облекчено, когато мъжът си тръгна, но чувството й на доволство бе кратко, направо мигновено. Въпреки че нямаше нищо против да стане собственост на мистър Бърмингам, тя със сигурност съзнаваше опасностите от такава връзка. Неговият несравним външен вид и опасен чар биха могли да представляват заплаха за добродетелна прислужница, която не познаваше мъжете. Независимо дали бяха развратници, или галантни джентълмени, опитът й бе сведен до нула. Затова не бе доволна от създалата се ситуация. Въпреки мнението на Купър Фрай, тя не бе направена от лед.

Застана до Джеф и се загледа в профила му, докато той наблюдаваше оттеглянето на Купър Фрай, и наум потвърди възхищението си. Сърцето й запърха неестествено, когато улови със сетивата си лекия, мъжествен аромат на неговия одеколон, и осъзна, че трябва да въведе правила между тях, преди да останат насаме. Бе привлечена от него толкова силно, че нямаше да бъде в състояние да му откаже това, което поискаше от нея.

— Мистър Бърмингам — гласът й потрепери странно, когато заговори, — трябва спешно да поговоря с вас насаме.

Удовлетворението, което Джеф изпита, виждайки Купър Фрай да се отдалечава, се стопи, когато сведе поглед към мръсното и

разтревожено лице на Рейлин Барет и осъзна с пълна сила това, което бе направил.

Ако сега я заведеше в странноприемница и споделеше стая с нея, не би могъл да унищожи репутацията ѝ повече, отколкото с това, че я бе купил. Ако самият той не бе имал подобни мисли, то подигравката на Купър бе казана на място. Още преди да паднеше нощта слухът, че бе купил млада жена за любовница, щеше да се разпространи в цялата област. Как можеше да бъде толкова сляп, за да не види какво ѝ бе причинил? Обикновено бе много по-проницателен. Как щеше сега да възстанови благоприличието ѝ?

Идвайки на себе си, той осъзна, че мисис Брустър предлагаше да използват ателието ѝ.

— Може би ще искате чай, докато говорите.

Шапкарката забърза напред, грабвайки пътъм кутията за шапки и цилиндъра на Джеф.

Влязоха в магазина и тя ги поведе към малкия салон отзад, където направи чай, докато двойката се настани около малката маса и се загледа един в друг притеснено.

Рейлин изчака жената да ги остави насаме, но в старанието си да поднесе най-хубавия си чаен сервиз, както и разнообразие от кексчета в порцеланова чиния, Телма напълно забрави молбата на момичето за уединение. Но Джеф също изпитваше нужда да говори с Рейлин насаме, затова дръпна Телма настрана, за да ѝ поиска услуга, тъй като беше приел единственото решение на проблема, което имаше.

— Както виждате сама, мисис Брустър, момичето има отчаяна нужда от дрехи. Ще бъде ли прекалено, ако ви помоля да отидете в магазина на Фаръл и да погледнете какво дамско облекло има, нещо, което би станало на Рейлин — може би няколко рокли и други необходими неща, които са били поръчвани, но не са били взети?

— С удоволствие, мистър Джефри, но не знам колко искате да похарчите за нея. Шивачките на Фаръл са най-добрите в областта и знам, че някои от техните рокли са отлично изработени и скъпи.

— Ако не сте сигурни за нещо, помолете Фаръл за помощ. Той ме познава достатъчно добре, за да е в състояние да ви даде нужните съвети, ако се наложи. В противен случай, мисис Брустър, ще се доверя на вас и вашия отличен вкус.

— Да донеса ли дрехите тук?

— Оставих жребца си в града днес, затова помолете Фаръл да ги изпрати с наета карета, след това пратете кочияша тук да изчака заминаването ни за Оукли.

Джеф изпрати шапкарката до входната врата, наблюдавайки я как преминава от другата страна на улицата, и се върна обратно в малкия салон. По време на краткото му отсъствие Рейлин бе измила лицето си и бе пригладила косата си, показвайки спретнатия си вид, докато му наливаше чаша чай. Наблюдавайки го изпод дългите копринени мигли, отпи изящно от своята чаша.

— Несъмнено трябва да сте любопитна да узнаете какво съм намислил — започна Джеф откровено.

Рейлин кимна в съгласие.

— Нямам представа дали сте женен, или не, мистър Бърмингам, така че можете да разберете объркването ми от това какво трябва да очаквам от вас. Дали жена ви ще ми бъде господарка, или вие ще сте единственият ми господар?

— Не се считам за твой господар, Рейлин — каза той с усмивка, — също така няма да имате господарка, защото съм ерген.

— Надявам се да ме разберете, сър, че този факт ме тревожи — призна Рейлин откровено. — Току-що ви срещнах и изведнъж се оказах ваше притежание. Не смея дори да си помисля какви са вашите намерения. Бъдете сигурен, че дори да сте спретнато облечен и толкова красив, колкото едно просто момиче може само да мечтае, не желая да стана ваша играчка повече, отколкото бях готова да приема планове на Густав Фридрих за мен.

— Трудно ми е да ви кажа какво си помислих, когато ви видях за първи път — отвърна Джеф колебливо. — Може би бях толкова заслепен от вашата красота, за да разбера, че действам безразсъдно и по невнимание причиних повече вреда, отколкото добро. Може да ме сметнете за глупак, но се чувствам така, сякаш ви познавам цял живот...

Младата жена го изгледа с любопитство.

— Никога не бих си помислила, че сте глупак, мистър Бърмингам.

— Аз съм в началото на тридесетте и никога досега не съм бил изкушен да помоля за ръката на някоя дама. Може би ще помислите предложението ми за скандално, още повече че току-що се срещнахме,

но не мога да се сетя за по-добро решение за потулването на слуховете от този инцидент, които ще се разпространяват в продължение на седмици и дори месеци.

Въпреки че беше изумена, с всяка изминала секунда Рейлин ставаше все по-внимателна.

— Слушам ви, сър.

— Имате нужда от защитник, Рейлин, а аз имам нужда от жена, за да спра злите езици, които не ми дават покой години наред. Злословят без причина, дори стигайки дотам да разпространяват слуха, че копнея за жената на брат ми. Искам да прекратя хорските приказки, но не и като загубя свободата си, взимайки жена, която не мога да понасям. Знам, че сте млада...

— На деветнадесет, за да бъдем точни, сър...

— Прекалено млада — промърмори той замислено над чашата си, повдигна я и отпи глътка чай.

Рейлин слушаше всяка негова дума и не остави забележката му без коментар.

— Зависи какво имате предвид, сър. Аз съм прекалено голяма, за да бъда считана за дете, и ако желанието ви е да бъдете мой защитник, тогава ви съветвам да спрете клюките и злите езици. Познавам няколко дами в Англия, които са по-млади от мен и се омъжиха за изкуфели старци. Скоро след това овдовяха и за тяхна радост, бяха достатъчно богати да се омъжат за когото поискат. Някои избраха млади и красиви момченца, които трябваше да бъдат гледани като деца, и те скоро се отегчиха от тях. Що се отнася до мен, сър, по-скоро бих желала да се омъжа за някой, който е достатъчно зрял, за да е наясно с желанията си, и все пак достатъчно млад, за да ми даде деца и да бъде до мен, докато остаряя.

Сега бе ред на Джеф да се взре в нея със страхопочитание.

— Рейлин, наистина ли разбираш какво ти предлагам?

Младата жена се двоумеше как да отговори от страх да не направи грешка.

— А какво предлагате, сър? Кажете го направо, за да не стане недоразумение.

— Предлагам да се оженим колкото е възможно по-скоро — каза той просто.

Рейлин се усмихна.

— Тогава съм ви разбрала правилно, сър. И въпреки че току-що се срещнахме, съм склонна да приема предложението ви... ако се съгласите да ми дадете малко време да се опознаем, преди да споделим едно легло като мъж и жена.

Няколко часа по-късно Джеф Бърмингам и неговата годеница пристигнаха в Оукли.

Струваше му се, че не бе отнело много време, преди файтонът да спре на алеята и миг по-късно икономът Кингстън да покани брат му и снаха му в гостната, където Джеф и Рейлин ги очакваха. Като се има предвид, че повечето жители на града бяха станали свидетели на купуването на Рейлин, той знаеше, че новината ще достигне Брандън в дъскорезницата, преди да отпътува с Хедър за Хартхевън, затова нямаше нужда да изпраща покана да го посетят. По време на дългата езда към дома той бе уверил Рейлин в почтените си намерения, но при вида на лицето на снаха си се зачуди дали няма да трябва да ги повтори отново.

Неговата икономка Кора се бе отзовала на повикването му и сега стоеше на прага, чакайки инструкции. Широката ѝ усмивка му показва, че чернокожата жена бе наясно с всичко и дори се наслаждава на цялата ситуация.

Рейлин отстъпи няколко крачки назад, за да застане до Джеф, сякаш търсеше защита, докато наблюдаваше новодошлите колебливо. Не ѝ бе трудно да отгатне, че това бе снахата, в която, според клюките, Джеф бе влюбен, защото тя бе несравнимо красива. Макар фактът, че Хедър бе в шестия месец от бременността си, не бе достатъчен да потуши подобни слухове.

Сърцето на Хедър се сви при вида на младата жена, която, въпреки овехтелите дрехи, се държеше с овладяна и естествена грация. Като че ли се притесняваше от тях, сякаш се съмняваше, че ще получи благословията им, което Хедър можеше напълно да разбере, понеже бе преживяла същото, когато Брандън я бе довел у дома, за да се срещне със семейството и приятелите му.

Любопитното изражение на Брандън, насочено към брат му, накара Джеф да обърне цялото си внимание към Рейлин, не давайки възможност на по-големият си брат да си отмъсти за всички нерви, които Джеф му бе причинил. Когато бе научил, че Брандън е бил принуден да се ожени за Хедър, след като я бе объркал с друга жена на улицата, Джеф бе непреклонен в усилията си да покаже на брат си какво съкровище бе намерил в лицето на Хедър. Най-голямата пречка бе гордостта на Брандън, но тъй като вече бе влюбен до уши в

съпругата си, бе само въпрос на време преди да признае, че тя бе най-доброто, което някога му се бе случвало.

Джеф побърза с представянето.

— Рейлин, това са брат ми Брандън и съпругата му Хедър. Брандън, Хедър, това е Рейлин Барет.

— Съжалявам — промърмори Рейлин, усещайки объркването на другата жена, — моето присъствие тук сигурно ви смущава. Щях да остана в Чарлстън, но мистър Бърмингам настоя да дойда с него и да се запозная със семейството му. Без съмнение имате много да си приказвате и имате нужда от уединение.

— Мисля, че имаме какво да обсъдим — отговори Хедър внимателно, насърчена от нежния говор и изисканото красноречие на младата жена. Поне Джеф не бе избрал някоя необразована мъжкарана, макар тази възможност да бе много малка.

Джеф махна на Кора.

— Настанете гостите ни в синята стая на горния етаж и помогнете на Рейлин да се изкъпе и облече за вечеря. Кингстън вече качи няколко пакета горе, в които ще намерите всичко, което ви трябва. Още един гост ще пристигне скоро и ще поиска да я види колкото е възможно по-скоро.

Чернокожата жена му се ухили.

— Това означава ли, че я искате отново тук възможно най-бързо, мистър Джеф?

— Да, Кора, възможно най-бързо — отговори с повече искреност, отколкото хумор, карайки икономката да се изкикоти.

Кора помахна на Рейлин да я последва и забърза по коридора, бърборейки през цялото време, докато отвеждаше англичанката на горния етаж.

— Мистър Джеф превърна тази стара къща в забележителност. Почакайте само да видите спалнята, в която ще ви настаня.

Оставайки насаме, тримата членове на семейството се обърнаха един към друг в нерешителност. Чувствайки, че трябва да премисли планираното си изявление, Джеф прекоси стаята и взе гарафата и кристална чаша от бюфета, наливайки малко бренди в нея. Присъедини се отново към двойката и подаде чашата на Брандън.

— Новините за моята покупка явно се разпространиха бързо — обяви Джеф. — Бях сигурен, че ще мине поне още половин час, преди

да се появиш.

Брандън се наслади на глътката бренди, преди да отвърне на усмивката на брат си.

— Бях в дъскорезницата, когато чух за инцидента в града. Мислех, че е по-добре да се върна в Хартхевън, преди някой друг да каже на Хедър.

В действителност Хедър бе на крачка от това да се разплаче, когато се настани на канапето.

— Джеф, как можа да се възползваш от дилемата на момичето и да я купиш, сякаш е робиня? Рейлин няма да може да държи главата си гордо изправена заради всички клевети, които ще бъдат изречени по неин адрес. Въпреки доброто си намерение да я спасиш от алчния план на вуйчо й, ти нанесе по-голяма вреда, като я доведе в дома си без придружителка.

Джеф отиде при нея и клекна до канапето. Взимайки крехките й ръце в своите, заговори толкова нежно, колкото можеше.

— Скъпа Тори — прошепна той, използвайки галено име, което й беше измислил, — ще ми се довериш ли достатъчно, за да повярваш, че никога няма да посрамя съзнателно която и да е дама или някой от семейството ни?

— Джеф, винаги си бил толкова разумен — увери го тя, докато сълзите заплашваха да бликнат от очите й, — но се страхувам, че в този случай не си помислил за последствията от твоята галантност.

— Всъщност мислих за много неща след сблъсъка ми с вуйчото на Рейлин — заяви Джеф бавно, сякаш й даваше време да осмисли изявлението му, — и стигнах до някои заключения. Единственият начин, по който мога да бъда сигурен, че Купър Фрай няма да се намеси...

Чаткането на копита отвън на алеята пред къщата привлече вниманието на Джеф, който се извини набързо и изчезна в коридора. След кратък разговор с Кингстън, тръгна нагоре по стълбите, взимайки по две стъпала наведнъж, като остави на иконома да отвори вратата.

Миг по-късно Кингстън въведе преподобния Парсънс в гостната. Хедър размени бърз, притеснен поглед със съпруга си, който отговори с почти незабележимо вдигане на рамене, преди да тръгне бързо напред и да сграбчи ръката на новодошлия за поздрав.

— Радвам се да те видя, преподобни — каза той любезно. — Липсвахте ни, докато отсъствахте.

— Чудесно е да съм пак при паството си и да се уверя в тяхното здраве. Ти и Хедър несъмнено изглеждате добре. — Направи пауза, оглеждайки се за своя домакин. — Но къде е Джефри?

— Мисля, че отлетя, когато ви чу да идвате — пошегува се Брандън, като се опита да прикрие усмивката си, когато жена му се огледа, очевидно объркана от изявлението му.

— Да — отговори преподобния иронично, — чух за суматохата в Чарлстън. Това ме кара да се зачудя дали някой от моето паство си е сменил кожата в мое отсъствие, въпреки че не мога да си представя Джефри като вълк в овча кожа.

Брандън се усмихна развеселено.

— С прецизно скроеното си облекло Джеф със сигурност има как да привлече вниманието към себе си.

Хедър завъртя очи невярващо, чудейки се как може съпругът ѝ да си прави шега с тази ужасна ситуация в присъствието на преподобния Парсънс.

— Джеф просто се държеше като джентълмен, отче — увери го тя, готова да защитава девера си с непоколебима лоялност.

Преподобният Парсънс се изкикоти, приемайки чаша лимонада от Кингстън.

— Хедър, не се наежвайте. Джеф и аз сме стари приятели. Познавам го по-дълго от всеки друг, с изключение на Брандън. Неговата галантност е безспорна... въъ, в повечето случаи...

Докато двамата мъже си разменяха развеселени погледи, Хедър повдигна дантелената си кърпичка към зачервеното си лице и започна да си вее с нея. Отчаяно ѝ се искаше изведнъж да се събуди и да разбере, че целия този случай не е бил нищо повече от лош сън.

Гледайки към развълнуваната си съпруга, Брандън се предаде и отиде да седне при нея на канапето. За миг между тях премина споделена интимност, когато той повдигна тънките ѝ пръсти към устните си и я погледна с блестящите си зелени очи, спечелвайки си нежна и любяща усмивка в отговор.

Преподобният Парсънс се настани в един стол срещу тях.

— Какво мисли синът ви за това, че ще имате бебе? Дали се надява да е момиче, или може би иска братче, с което да играе?

— Нашата чернокожа икономка се кълне, че този път ще имаме момиченце. — Хедър се усмихна, когато Брандън преплете пръсти с нейните. — Хати разчита признаците толкова добре, че решихме да кажем на Бо, че ще има сестричка на име Сюзън Елизабет след няколко месеца.

— А ако се окаже момче? — попита преподобният.

Брандън се засмя.

— Просто ще трябва да му кажем, че Хати е сгрешила, и да я оставим тя да му обясни.

Дочу се тропота на мъжки стъпки, придружен от изтънченото потропване на по-деликатни такива, и всички погледи се насочиха към входа. Джеф плъзна вратата и въведе Рейлин в стаята, държейки я за ръка, а двамата джентълмени оцениха вълнуващата ѝ красота. Богатата ѝ тъмночервеникава коса бе вдигната високо и в нея изкусно бе вплетена панделка, която съответстваше на сребърносинята ѝ рокля. С елегантната си прическа и изящното си облекло Рейлин Барет бе по-красива от сбъдната мечта.

Обляна от топлота, докато се взираше в двойката, на Хедър ѝ хрумна, че никога не бе виждала Джеф толкова горд и красив. Безупречно бялата му риза сякаш сияеше изпод скосения, черен редингот. Тесните му панталони, които стигаха малко под коляното, жилетката, копринените чорапи и ниските му обувки бяха в един цвят и завършваха елегантното му мъжко облекло.

— Господа — кимна Джеф с глава, поздравявайки ги. След това тракна с токове и се поклони на Хедър. — Милейди. — Махна с ръка към великолепната красота, която стоеше до него. — Бих искал да ви представя Рейлин Барет, жената, която ще стане моя съпруга.

За миг обитателите на стаята можеха само да гледат изумено. Хедър усети как сърцето ѝ пърха в невероятна развеселеност. Доволна, че сега всичко щеше да бъде наред в семейството, тя пхна ръка в тази на Брандън, който я стисна и задържа любящо. Обърнаха се заедно, когато преподобния Парсънс повика двойката в центъра на стаята. Рейлин пое протегнатата ръка на Джеф и с лекота застана до него.

— Дамата съгласна ли е? — попита преподобния с предпазлива загриженост.

Младата жена вдигна поглед към Джеф и се усмихна, докато се вглеждаше в блестящите му зелени очи.

— Не бих могла да се надявам на по-добър защитник, ако бях прекарала последните десет години в търсене на такъв. За краткото време, в което го познавам, разбрах, че той е невероятно мил и нежен, затова за мен е чест, че ме помоли да стана негова съпруга.

Джеф се обърна към отчето и продължи да обяснява решението им.

— Обсъдихме въпроса известно време — заяви Джеф. — Рейлин отчаяно се нуждае от защитник, а бракът е единственото, което може да спре Купър Фрай и неговите претенции като неин единствен роднина. Изпратих да ви повикат тази вечер, отче, за да извършите церемонията тук, в уединението на дома ми. Съгласен ли сте?

Мъжът погледна към по-възрастният Бърмингам.

— Познаваш брат си по-добре от всеки друг. Можеш ли да посочиш причина, поради която не трябва да извърша бракосъчетанието?

Брандън отговори с непоколебима увереност.

— Джеф винаги е бил наясно с това, което иска от живота, отче. Решава нещата с такава увереност, че на моменти и аз не съм способен да го разубедя. Ако той е сигурен, че този брак трябва да се състои, аз му имам пълна вяра.

Преподобният Парсънс кимна, приемайки доверието на Брандън, след това се взря въпросително в Хедър.

— Имате ли да кажете нещо, скъпа?

— Само да изкажа моето искрено одобрение — промълви тя с лъчезарна усмивка.

Преподобният изкара малка черна книжка от вътрешния джоб на расото си и започна да прелиства страниците.

— Когато слугата на Джефри дойде да ме покани, ме посъветва да се подготвя да извърша сватбена церемония. Не знаех, че се отнася за домакина ни. — Той се усмихна на двойката. — Сега, ако застанете пред мен, Рейлин и Джефри, ще изрека думите, които ще ви обвържат в брак.

Времето минаваше, докато приглушените гласове се сливаха в ритуала, който беше стар колкото света. Джеф извади златен пръстен от джоба си и го пхна на пръста на Рейлин, като повтаряше думите:

— С този пръстен се венчавам за теб...

Гласът му бе силен и спокоен, свидетелстващ за неговата непоколебима увереност в решението, което бе взел. Когато преподобният Парсънс изрече финалните думи на церемонията, обвързваща двойката, Джеф се обърна с лице към Рейлин и бе изумен да види замъглените ѝ очи.

— Можете да целунете булката — обяви преподобният Парсънс.

Рейлин се изчерви, вдигайки лице към високия непознат, за когото току-що се бе омъжила, защото беше чакала този момент с нетърпение. Целувка по бузата бе всичко, което тя очакваше, тъй като Джеф се бе съгласил да ѝ даде време да се опознаят, преди да я направи наистина своя. Когато усети устата му върху своята, тя се стресна от топлия и сладък допир и отвори устни изненадано. Дъхът ѝ застина в очакване на първата ѝ целувка. Тогава устните му се задвижиха върху нейните като полъха на вятър, разтваряйки ги нежно, за да се наслади на вкуса ѝ. Когато накрая Джеф се отдръпна, Рейлин се олюля срещу него, осъзнавайки с учудване, че целувката, която бе далеч по-чувствена, отколкото си бе представляла, бе отнела силите ѝ. Имайки предвид, че само преди известно време бе помолила за отделни стаи, сега не можеше да повярва, че копнее за още от този сладък нектар.

Джеф обгърна с ръка кръста ѝ, привлече я към себе си, давайки ѝ нужната подкрепа, и прошепна:

— Добре ли си?

Младата жена кимна бавно, докато се опитваше да успокои неистовите удари на сърцето си и да заглуши сетивата си, изострени от спиращата дъха реалност, че бе в прегръдките на този висок и красив мъж, който бе неин съпруг. Бе очарована от близостта му и чувстваше непринудения допир на мъжественото му тяло. Ако би могла да контролира съдбата си, нямаше никакво съмнение, че Джеф Бирмингам щеше да бъде на същото място, на което се намираше в момента.

Събирайки остатъците от уравновесеността си, Рейлин се обърна към останалите гости в стаята.

— Моля да простите моята отпадналост, не съм хапвала от известно време.

Хедър моментално отиде при нея и я прегърна любящо.

— Толкова съм щастлива за вас двамата. Сигурна съм, че дори Джеф да бе претърсил целия свят, нямаше да намери по-добра съпруга. И независимо дали го знаеш, или не, мила моя, съпругът ти е един от най-милите мъже.

Преподобният Парсънс си тръгна малко след като даде благословията си и отправи пожелания за щастие на младата двойка. Тъй като трябваше да направи още няколко посещения, преди да се прибере у дома и да си легне, той отказа поканата да остане и да се присъедини към сватбената вечеря. Махна им с ръка, качи се на коня и се отдалечи, оставяйки семейство Бърмингам да се събере в трапезарията. Елегантната маса бе достатъчно дълга, за да могат да седнат дванадесет човека, че и повече, но тази нощ нямаше никакви формалности.

Джеф отдавна бе пренебрегнал идеята домакинът и домакинята да седят от двата края на масата, освен ако не им гостуваха повече гости. Тази вечер всичко бе наредено в единия край на масата. Рейлин бе настанена отдясно на Джеф, а Хедър отляво, докато Брандън зае стола до жена си.

— Всичко, което мога да кажа, братко — пошегува се Брандън дяволито, докато разглежда подреждането на масата, — е, че си верен на характера си. Не си се променил изобщо, откакто доведох Хедър в Хартхевън.

— Изобщо — съгласи се Джеф. — Определено все още съм полюбезния от двамата и нямам склонност да се усамотявам, както правиш ти.

Брандън беше решил да подмине закачливото подмятане на брат си със смях, но за момент хумора му бе убегнал изцяло. Заради собствената си инатлива арогантност веднъж бе преживял мъчителна раздяла с младата си жена не само в двата края на масата, но също така и в отделни спални. Връщайки се назад във времето, той мислено оприличи страданието от дългото си въздържание на това, което един развратник щеше да изпита, ако бе затворен в клетка точно срещу жена, чиято красота и тяло можеше да види, но не и да докосне. Въпреки че Хедър бе влязла в дома му като негова съпруга и му бе постоянно под ръка, той се бе чувствал по същия начин. Дори и сега споменът за неговата глупава постъпка го караше да се върти неспокойно на стола.

— Никой не е безгрешен що се отнася до гордостта, Джеф — отговори той, след като бе научил тази истина по трудния начин. — Всъщност може да се изненадаш, когато осъзнаеш колко си податлив.

Зелените очи на Джеф проблеснаха весело.

— Опитвах се да се поуча от теб, братко, и да се въздържа от обещания, за които по-късно ще съжалявам.

Хедър усети острия поглед на Джеф, когато двамата мъже намекнаха за мъчението, което Брандън бе изпитал, докато се бе опитвал да я държи на разстояние. Тя стисна успокоително ръката на съпруга си и изрази любящата си привързаност с нежна и топла усмивка.

— Всички трябва да се учим от грешките на другите, Джеф — отговори тя весело, поглеждайки към девера си, — но понякога, когато ги допускаме самите ние, ни е по-лесно да разберем важния урок.

Джеф се облегна на стола и отпи от виното. Помисли си за неотдавнашното си обещание да изчака, преди да предяви съпружеските си права, и се надяваше, че щеше да бъде също толкова непоколебим, колкото Брандън, в контролирането на мъжките си желания, но не чак толкова упорит, че да може бързо да разпознае омекването на съпругата си.

— Странно е как подобни обстоятелства се случват в семейството — каза Джеф. — В крайна сметка късметът може и да ми се усмихне.

Брандън повдигна вежда въпросително, после погледна към Рейлин, започвайки да разбира затруднението на Джеф. С оглед на факта, че се ожениха набързо, можеше да си представи, че брат му е достатъчно галантен, за да се съгласи джентълменски да изчака, преди да се наслади на удоволствията на брачното ложе.

Рейлин изглеждаше объркана от остроумията на братята.

— Пропускам ли нещо?

Хедър беше схванала за какво ставаше въпрос.

— О, не им обръщай внимание, Рейлин. Мъжете Бърмингам изпитват голямо удоволствие да се заяждат един с друг. Твърдоглави са като мулета и винаги е предизвикателство за тях да видят кой от двамата ще има последната дума. И все пак не познавам други мъже, които да са по-близки приятели.

Малко по-късно Рейлин и Джеф стояха на входната врата на Оукли и се сбогуваха с другата двойка. Нощта беше тиха и топла и във въздуха се носеше лек аромат на жасмин. Нощ тъкмо като за влюбени. Джеф се взря замислено в младата си съпруга, която се разхождаше по верандата и гледаше към очертанятия на луната и огромните дървета, чиито клони се издигаха към осеяното със звезди небе.

— Понякога в Англия жадувах да погледна нанякъде и да видя нещо друго, освен мизерията в Лондон — прошепна тихо Рейлин, припомняйки си. — Знаеш ли, баща ми, който някога беше влиятелен лорд, бе несправедливо обвинен в държавна измяна. Отнеха му всичко, с изключение на малкото богатство, което успя да скрие за нас. По-късно умря в затвора, твърдейки до последен дъх, че е невинен. След като вуйчо намери майка ми, каза, че може да започнем нов живот тук, в Южна Каролина, където никой няма да ни сочи като предатели. По време на пътуването мама откри, че вуйчо е пропилял и последните ни пари. Умря по време на плаването и при пристигането вуйчо се зае да се подсигури. Доведе Густав Фридрих да ме огледа и мъжът му обеща кесия с пари веднага щом вуйчо ме заведе в неговата къща, но по пътя успях да избягам. Сега всичко това ми се струва сякаш беше преди цяла вечност и на един континент разстояние.

Когато се събудих тази сутрин, не съм и предполагала, че ще се омъжа, преди да свърши вечерта и че ще живея сред такъв разкош. Изглежда, че ти дължа повече от живота си, Джефри. Не мога да си представя как бих могла да ти се отблагодаря някога за това, че ме спаси от мизерно съществуване и ме доведе в този безопасен, красив рай.

— Обетите, които си разменихме, изключват всякакво изплащане, Рейлин. — Погледът му се плъзна по грациозните движения на съпругата му, когато тя тръгна към него. Спря до него, а той се загледа в очертанятия на лицето ѝ и вдигна ръка, за да погали нежно бузата ѝ с кокалчетата на пръстите си. — А и съм търпелив.

Рейлин въздъхна, а очите ѝ потърсиха неговите.

— Сигурен ли си?

— Направихме това по обратния начин, Рейлин. Бяхме пуснали кораба със задния край напред или, ако щеш, каретата пред коня, но бих искал да премислите нещо, мадам. Най-важното обещание бе дадено първо и сега трябва да вземем предвид всички останали. —

Хвана брадичката ѝ и се вгледа в блестящите ѝ очи. Когато продължи, гласът му бе мек и дрезгав. — Имам чувството, че те познавам от векове и съм чакал появяването ти, а сега със затаен дъх ще чакам дори по-дълго, докато осъзнаеш докъде се простира уважението ми и не дойдеш при мен по собствена воля.

— Ние сме непознати... — прошепна тя задъхано.

— Ние сме женени — отвърна Джеф. — И ти си всичко, което желая. Знаех го от момента, в който те видях.

— Моля те, заведи ме вътре, Джеф — помоли Рейлин тихо.

— Вашето желание е заповед за мен, милейди.

Той я хвана за ръката и отстъпи галантно, след което я последва по стълбите мълчаливо, докато тя се изкачваше бавно. Придружи я до прага на спалнята, която бе съединена с неговата, протегна се и бутна вратата да се отвори, чакайки я да влезе. Тя не го направи. Изчервявайки се леко, Рейлин се изправи пред красивия си съпруг.

— Ще ме помислиш ли за нахална, ако те помоля да ме целунеш, Джефри?

Той пристъпи по-близо и тя отвори устни в очакване, нетърпелива да получи нежна целувка. Сетивата ѝ се разбушуваха, когато Джеф я прегърна и я привлече към тялото си. Очите му горяха, сякаш проникваха в душата ѝ, изисквайки отговор, който тя бе прекалено засрамена да даде. Младият мъж бе удивен, че тя не се отдръпна. Чувственото удоволствие да я държи в прегръдките си му въздействаше по начин, който младата му съпруга не можеше да пренебрегне. Но вместо да се отдръпне, Рейлин му се отдаде напълно, като се наклони към него и се надигна на пръсти, за да се нагоди към височината му.

Желаейки я повече, отколкото бе желал някоя жена, Джеф бе достатъчно смел, за да продължи, въпреки че част от него очакваше момента, в който тя щеше да се възпротиви.

Наведе глава и завладя устата ѝ с алчен ентусиазъм, който накара Рейлин да въздъхне от удоволствие и да се вкопчи в него със страст, която не бе подозирала, че притежава.

Джеф вдигна Рейлин на ръце и я понесе към леглото, спирайки само да затвори вратата с крак.

Редактор: denensita, 2015

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.